

KATOLIŠKI

GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177 PODUREDNIŠTVO 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646	Letna naročnina, Italija Lir 25.000 Letna inozemstvo Lir 40.000 Letna inozemstvo, USA dol. 30 Poštno čekovni račun: štev. 24/12410
--	--

Leto XXXVI. - Štev. 29 (1811)

Gorica - četrtek, 19. julija 1984 - Trst

Posamezna številka Lir 500

Praznik naše mladine Odmev na krivične procese

Beseda »jamboree« ima za vsakega skavta in skavtinja skoraj pravilni pomen. Takoj priključijo spomine in čustva, ki so povezana z najlepšimi skavtskimi dožitvi: bivanje na prostem pod šotom, kovanje novih prijateljstev, izleti in pohodi, igre, skrbno pripravljeni taborni ognji, globoka verska doživetja, zavest narodne povezanosti, pesmi in veselje. To je sicer značilnost tudi poletnih, »običajnih« taborov.

Jamboree pa je veliko več. To je redka prilika, ko postavijo svoje tabore v neposredno bližino in izvajajo skupno določeni program bratje in sestre iz različnih krajev, po možnosti z vsega sveta.

SVETOVNI TABORI SKAVTOV

Jamboree v prvotnem pomenu je namreč svetovni tabor skavtov. Ko si ga je v letih prve svetovne vojne zamislil ustanovitelj skavtstva Robert Baden-Powell, je taboru določil to ime, ki nima jasnega izvora in pomena. Sam je šaljivo zapisal, da je njegov koren »jam« — marmelada in da je torej jamboree — tabor-marmelada, mešanica mladih različnih narodov, jezikov, veroizpovedi, ki jih povezuje bratstvo čutenje na temelju skavtskih idealov.

Taki svetovni jamboreeji se redno vrstijo vsaka štiri leta, vsakokrat v različnem kraju. Slovenski skavti s Tržaškega so imeli leta 1963 priliko, da so si tak svetovni tabor ogledali tisto leto na Maratonskem polju v Grčiji. Še danes se takratnih doživetij spominjajo s čisto posebnimi čustvi in nekakšnim domotožjem po mladih letih.

Jamboree pa je postal tudi naziv za vsak izredni skavtski tabor, ki nosi v sebi prvine združevanja in slovesnosti. Zato je tudi naziv »Slovenski zamejski jamboree« povsem na mestu.

LETOŠNJI JAMBOREE NA KOROSKEM

V ponedeljek 16. julija se je začel v Globasnici na Koroskem 3. slovenski zamejski skavtski jamboree. Kakih 300 mladih fantov in deklet s Koroske, Goriške in Tržaške se je ta dan utaborilo pod Peco. Postavili so pet podtaborov: koroskega, dva povezana goriška, ki ju vodi Mauro Leban, in dva tržaška, ki ju vodi Marjan Jevnikar in Tomaž Simčič. Zraven je še tabor nekoliko starejših tržaških članov in članic, ki so pod vodstvom Eve Fičur pred prihodom v Globasnico opravili pohod po Koroški iz Celovca proti vzhodu.

POMEN TEH TABOROV

Zakaj predstavlja ta tabor pravi praznik naše mladine? Nobena skrivnost ni, da tabori za skavte niso nikakšna prireditev, manifestacija. Staro geslo je, da je tabor višek skavtskega življenja. Nanj se člani pripravljajo na rednih sestankih vse leto. Na taboru se krešejo in usklajujejo značaji, ko je treba zaživeti v družbi, ko je treba pokazati organizacijski čut, delavnost, odprtost. Narava, delo, skavtski in duhovni voditelji, stik z domačini, pomembni obiski — vse to odpira nove poglede.

Za skavta je najbolj naravno, da svoje praznike praznuje s taborom. Letošnji jamboree so predlagali koroški bratje in sestre, ker praznujejo 25-letnico ustanovitve organizacije v Celovcu. Letos pa praznuje srebrni jubilej tudi organizacija skavtinja v Trstu, ki pomeni začetek ženskega skavtstva v zamejstvu.

PRVI IN DRUGI SKUPNI TABOR

Prvi jamboree je bil leta 1976, v letu potresa, pri vasi Pinedo v pordenonski pokrajini (stekli pa so tudi delovni tabori za pomoč potresencem v Terški dolini in Benečiji). Nad 250 skavtov in skavtinja s Tržaške, Goriške in Koroske je tako proslavilo 25-letnico začetka skavtskega gibanja v zamejstvu z rojstvom Slovenskih tržaških skavtov v Šklednju v Trstu. Jamboree je bil odločen za ustano-

vitev skupne Slovenske zamejske skavtske organizacije.

Drugi jamboree je bil leta 1979 v Koritnici pri Logu pod Mangartom. Pobudniki so bili predvsem Gorici, ki so praznovali 15-letnico goriškega skavtstva, obenem pa sta bili poudarjeni dvajsetletnici tržaških skavtinja in koroških skavtov. Udeležencev na petih podtaborih je bilo nad 350. Ta jamboree pa je povezan tudi z žalostnim spominom na prometno nesrečo, ki je terjala mlado življenje tržaškega skavtskega voditelja Marjana Ciani.

SPORED LETOŠNJEGA JAMBOREEJA

Letošnji jamboree obsega zelo podoben in zanimiv spored: od spoznavanja narodnih, kulturnih in političnih problemov Koroske in Primorske do tržaškega, goriškega in koroškega tabornega ognja, od dneva zbranih ob prisotnosti najvišjih dnevnih pastirjev do taborne olimpiade, pohoda na Peco, čneva skavtskih spretnosti in dneva izražanja.

Pogumno zvesti izročilu! To je geslo, ki so ga prireditelji določili za tretji jamboree. Zvesti katoliški veri in cerkveni skupnosti, saj je skavtska organizacija, kljub temu, da ne dosega vsega, kar bi želela, na mladinskem katoliškem področju to, na kar lahko najbolj ponosno po-kažemo. Zvesti narodni skupnosti in slovenskemu izročilu, kar se je na zunaj pokazalo na nedavnem slovenskem zborovanju za narodne pravice na goriškem Travniku in o čemer zelo jasno govori tudi izbira letošnjega tabornega prostora na preizkušeni koroški tleh. Zvesti skavtskim načelom in vzgojni metodi, ki je oblikovala že toliko naših aktivnih ljudi in javnih delavcev ter delavcev, ki jim »služba bližnjemu« ni prazna beseda. A tudi pogumno zvesti: brez kompleksov in strahov, a tudi kritično in odprto.

Vsa naša javnost je lepo vabljenja, da se z našimi skavti vidno poveže v nedeljo 22. junija na tabornem prostoru v Globasnici, kjer bo osrednja prireditev 3. zamejskega jamboreeja. Ob 11. uri bo slovesno dviganje zastav. Sledila bo maša na prostem. Ob 16. uri pa bo slavnostni taborni ogenj.

■ Sv. oče je sprejel v Castelgandolfo skupino 160 Poljakov in se spomnil štirih članov KOR-a (odbor za obrambo državljanov pravice), ki jim sodijo v Varšavi. Papež je dejal: »Molimo zlasti za tiste, ki jim sedaj sodijo v naši domovini. Molimo tudi za tiste, ki so v ječah in še zlasti za one, ki so tam zaradi ideoloških razlogov. Naj bi čimprej dosegli svobodo! Molimo za našo domovino, da bi bila resnična domovina za vse Poljake in bi mogli vsi v njej živeti v skladu s svojo ti-toletno krščansko in človečansko tradicijo. Da bi v neodvisni državi tudi narod bil neodvisen, da bi bile spoštovane pravice ljudstva, ki je zanje toliko pretrpelo in žrtvovalo toliko življenj.«

Izjava Enotne delegacije

Enotna slovenska delegacija ugotavlja, da nekaterim političnim krogom in upravnim oblastem očitno ni bil pogodu uspeh enotne in množične slovenske manifestacije na Travniku v Gorici.

Policijske oblasti so prijave sodišču nekaj mladincev, češ da se si pri opravljanju redarske službe ob manifestaciji prisvajali vlogi javnega funkcionarja, čeprav so to delo opravljali tudi na nekaj dni pred manifestacijo izraženo željo predstavnikov varnostnih sil, naj prireditelji prispevajo k nemotenemu poteku in vzdrževanju reda. Enotna slovenska delegacija izraža solidarnost vsem prijaviteljem mladincem, tudi tistim, ki so bili prijavljeni zaradi lepljenja plakatov, izraža solidarnost njihovim staršem, vsem pa zagotavlja vsestransko pomoč.

V letih 1948 in 1948 je prišlo v Slovenijo do tako imenovanih »dachauskih procesov«. Šlo je za skupino oseb, ki so bile med zadnjo vojno internirane v zloglasnih kazenskih taboriščih v Dachau in Buchenwaldu. Te osebe so se povezale v taboriščne odbore. Njih namen je bil ustvariti neke vrste odpornišvo in se pripraviti na konec vojne. Zgodilo pa se je, da so nekatere teh oseb uživale neke ugodnosti s strani gestapovske uprave (da so lahko hodile ven iz taborišča, bile zunaj zaposlene, sprejemale obiske svojcev).

OBDOLEŽENI SODELOVANJA Z OKUPATORJEM

Ko je prišlo leta 1948 do preloma z Informbirom in je jugoslovanski režim videl nevarnost vseh, je prišlo tudi do sumničnega teh oseb, ki so delovale v taboriščnih odborih. Bile so obtožene sodelovanja z Gestapom. Tako je prišlo do procesov, ko sta vojaško in kasneje okrožno sodišče v Ljubljani več bivših internirancev, članov teh taboriščnih odborov obsodilo na hude zaporne kazni, nekateri pa so bili tudi obsojeni na smrt in je bila sodba izvršena.

Nekaj let pozneje so svojci teh krivično obsojenih žrtev, potem pa tudi razne organizacije internirancev doma in po svetu začeli opozarjati, da sodbe niso bile dovolj utemeljene in da je treba te procese ponovno preveriti. Tako je izvršni odbor centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije (ZKS) leta 1968 imenoval posebno komisijo, ki je ugotovila, da je bil dokazni postopek pomanjkljiv, da so bile storjene hude napake, nekatere (smrtne obsodbe) tudi nepopravljive. Gospodarska in politična blokada Jugoslavije ob sporu s Stalinom, stalni vdori oboroženih protirežimskih skupin iz tujine in splošno nezaupanje do vsakogar, ki ni bil stoprocentno »na liniji« so pripomogli k temu, da so bili sodelovanja z Gestapom obtoženi ljudje, ki so bili člani protifašističnih taboriščnih odborov. Ti odbori so v očeh režima dobili pečat gestapovske organizacije.

Papež s Pertinijem na snegu

Sv. oče Janez Pavel II. si je sredi poletne vročine zaželel gorskega zraka in smučanja. Pri tem se je spomnil na svojega prijatelja Pertinija in ga povabil, da ga spremlja. Ta se je vabilu odzval in tako sta se v ponedeljek 16. julija sestala pri goriški koči Adamello (3554 m). Papež je vneto smučal, Pertini pa je gledal in občudoval. Nato sta sedla h kosilu. Predsednik republike je papežu znova poudaril, da mu pomeni to prijateljstvo mnogo, saj mu daje vzpodbudo pri njegovem vsakdanjem delu, sv. oče pa je s svoje strani dejal, da so Italijani lahko srečni, da imajo takega predsednika.

cije, sodelovanja z okupatorjem pa je bil osumljen vsakdo, ki je v jetnišnicah in taboriščih užival določene ugodnosti.

IZJAVA O DACHAUSKIH PROCESIH

Tako centralni komite ZKS kot predsedstvo republiške konference SZDL sta v zvezi s temi krivičnimi procesi izdala leta 1977 obširno izjavo, ki pa ni prišla v javnost, temveč je bila namenjena le vodstvu ZK in SZDL v republiki in občinah.

V tej izjavi, ki je bila te dni objavljena v sredstvih javnega obveščanja, torej po sedmih letih, je rečeno, da je do zlorab res prišlo, da so bile uporabljene nedovoljene metode in sredstva, kakršne so uporabljali za časa Stalina in Informbiroja, da pa to še ni bil stalinizem, ker ni šlo pri »dachauskih« procesih za spopad med posamezniki in pridobitev oblasti, kar naj bi bilo tipično za stalinistične procese.

V izjavi je še rečeno, da so obsodbe izhajale iz ocene, da je bil agent Gestapa vsakdo, ki je imel kakršno koli vlogo v jetniški notranji upravi ali kateri koli taboriščni ustanovi oz. če je podpisal takoin. »lojalnostno« izjavo, kar naj bi že pomenilo pristaneč na sodelovanje z okupatorjem.

Na osnovi teh ugotovitev je javno tožilstvo sprožilo leta 1971 in 1976 obnovitvena postopka. Vrhovno sodišče je ocenilo zahteve za utemeljene in obnovo procesov dovolilo. Tako je prišlo do ustavitve kazenskega postopka in razveljavitve sodb. O tem je bila obveščena tudi javnost.

BILI SO SE DRUGI KRIVIČNI PROCESI

Če sta torej CK ZSK in RK SZDL v primeru »dachauskih« procesov priznala svojo odgovornost, pa sta se istočasno ogradila od zahteve, da je treba rehabilitirati okupatorjeve sodelavce bodisi iz vrst belogardistov, domobrancev ali informbirojevcev. Ti ostajajo še vedno izdajalci.

Huda železniška nesreča v Divači

Divača je pomembno železniško vozlišče, saj je tam odcep proti Pulju, obenem pa povezuje Trst z Ljubljano. V soboto 14. julija se je na tej postaji ustavil brzec Beograd-Pulj z nad 600 potniki. Bilo je ob 6.13, ko je po istem tiru pripeljal za njim hitri tovorni vlak. Strojevodja Franc Vodopivec je spregledal dva rdeča signala in se zaril z lokomotivo v zadnje vagonne brzega vlaka. Povzročil je pravo razdejano. Pri tem je izgubilo življenje 31 oseb, 33 pa jih je bilo ranjenih, od katerih štirje hudo. V opravičilo strojevodja bi bilo reči, da je bil sam v kabini in že 15 ur na vožnji.

Tako v Sloveniji kot v Srbiji (od tam je bila večina potnikov) so ponedeljek 16. julija razglasili za dan žalosti. Nesrečo je omenil tudi sv. oče pri svojem opoldanskem nedeljskem nagovoru. Dejal je, da moli za žrtve, svojcem pa izraža svojo solidarnost in jih zagotavlja, da jim je v bolečini blizu.

■ Severnoameriško vojaško letalo z 9 osebami na krovu in namenjeno v Nairobi v Keniji je kmalu po vzletu z vojaškega oporišča Sigonella pri Kataniji zaradi okvare v enem od motorjev strmoglavilo in se vnelo. Nihče od oseb, ki so potovale, ni preživel nesreče.

Seveda pa je bilo tudi v tem v zvezi cela vrsta procesov, ki so bili krivični in bi zahtevali revizijo in razveljavitev. Naj omenimo samo proces zoper pisatelja Narteja Velikonjo, primorskega rojaka, ki je bil obsojen na smrt in usmrčen (čeprav napol hrom) zaradi članka v »Zimskem zborniku« leta 1944, v katerem je komuniste obtožil krvavih grozodejstev, ki so jih v času revolucije vršili nad prebivalstvom. Prav tako so bili krivični procesi proti tolikim duhovnikom. Naj omenimo samo pokojnega nadškofa Pogačnika, pomembnega škofa Leniča ali beograjskega nadškofa Turka. Teh procesov do sedaj ni še nihče obsodil ali razveljavil. Imenovani so bili pomiloščeni, ne pa rehabilitirani.

POGUMNA STALIŠČA

Moramo pa reči, da v Sloveniji marsikaj ni več skrivnostno. Pisatelj Branko Hofman je v povesti »Noč do jutra« razkril grozote Golega otoka, kjer so prestajali kazni obsojeni informbirojevci, pisatelj Igor Torkar pa je v knjigi »Umiranje na obroke« opisal krivične postopke sodišč zoper nasprotnike sedanjega režima. V knjigi najdemo tudi topel odnos do protikomunističnih borcev.

Nekaj prav novega pa so gotovo izjave, ki jih je dal te dni član predsedstva ZKJ Mitja Ribičič urednikom beograjske revije Nin. Če pomislimo, da je bil Ribičič po vojni v vodstvu OZNE, potem mu moramo priznati, da se je v njem naredil velik miselni preobrat. Med drugim je dejal:

»Obnašamo se kot partija na oblasti, ki ne čuti potrebe, da bi se borila in prepričevala, saj je vse v naših rokah. Partija določa ministre, predsednike, vodi kadrovske politiko, naložbe... Vse to formalno izvršuje prek forumov Socialistične zveze. Toda v teh forumih spet sedijo sami komunisti. Oblast je pokvarljivo blago, lahko zarjavi, lahko začne verjeti, da je vse moč uresničiti s silo države, čeprav je vse bolj jasno, da je to nemogoče... Le zakaj vidimo sovraznika na vseh straneh? Zakaj smo nestrpni do vsakega mišljenja, zakaj se zaradi ene pesmi trese vsa Jugoslavija, zakaj o drobnarijah razpravljamo na državnem vrhu, zakaj vsak izgrede in pojav pride v nekatere naše biltene?«

Na vprašanje, kaj misli o jugoslovanskih oporečnikih, je Ribičič odgovoril: »Če nekega pesnika, sociologa ali filozofa postavimo pred sodišče namesto da bi na knjigo odgovorili s knjigo, nesprejemljiva stališča zavrnili strokovno, potem počnemo prav tisto, kar si opozicija želi.«

Ribičič je omenil tudi Berlinguerja, ki je rad ponavljal, da v PCI ni korupcije. Pri jugoslovanskih funkcionarjih pa najdemo svojevrstno pojmovanje privilegijev in kriterijev, »kdo je zaslužen«. Tako funkcionarji, ko se vrnejo v svoja okolja, še vedno držijo stanovanja, ki pripadajo federaciji. Po Beogradu krožijo zgodbe o pokojnini Jovanke Broz in hiši, ki jo gradijo zanj. »Zavzemam se«, je rekel Ribičič, »da skupščina Jugoslavije javno določi pokojnino za predsednikovo vdovo in sprejme zakon o tem, kakšno stanovanje ali hiša ji pripada in iz katerih skladov je to treba zagotoviti. Na ta način se v samem začetku lahko prepreči vsaka možnost porajanja mitov in polresnic.«

Kaj pa zapiranje pesnikov? »Menim, da gre za veliko politično škodo za ugled naše države, ko pred sodišči razrešujemo razlike v mnenjih. Jaz ne bi uprizarjal procesov zaradi tega, ker je imel nekdo drugačno stališče od mojega.«

Nekaj dni nato je bil v Sarajevu obsojen na osem let ječe dr. Vojislav Sešelj. Njegova krivda: mislil je drugače kot misli partija. Te misli je zapisal in to je bilo dovolj, da so ga kaznovali. Kajti še vedno je v Jugoslaviji misliti s svojo glavo zločin. Saj je pred leti isto doživel v Kranju časnikar Viktor Blažič. In premnog pred njim in za njim.

J. K.

Trst, Gorica, Videm, 9. julija 1984

Zlatomašniško slavlje beograjskega nadškofa v Novem mestu

Ze pred štirimi leti v Beogradu, ko je bil msgr. Alojzij Turk posvečen za nadškofa jugoslovanske prestolnice, smo računali na njegovo zlato mašo. Takrat je bilo zastopstvo ACM iz Trsta in Gorice številnejše. Med tem smo v Gorici izgubili zvestega člana Arturja Koshuto, v Trstu pa požrtvovalno Ivanko Furlan. Trst in Gorico sva zastopali le dve članici. Našli sva se na ljubljanski avtobusni postaji, pretreseni od strašne železniške nesreče v Divači, za katero smo zvedeli po radiu v avtobusu. Bil je to žalosten uvod v veselo pričakovanje novomeškega slavlja.

Prestopili sva na avtobus za Novo mesto. Vročina je bila neznosna in proti večeru sva prispeli na cilj. Novo mesto se nama je prikazalo v čisto novi luči, da sva ga komaj prepoznali. Hiše obnovljene in svetle, še več je bilo čisto novih sgradb, nad vsemi pa kraljuje kapiteljska cerkev s svojim značilnim zvonikom. Prva najina pot je bila do cerkve. Skrbne redovnice, ki so se izredno potrudile in veliko žrtvovale za uspeh tega slavlja, so že bile v zadnjih pripravah.

Med dvema mlajema je visel transparent: »Beograjski nadškof, naš zlatomašnik, priručno pozdravljeni!« Tudi medve sva se v duhu pridružili temu pozdravu.

Zlatomašnika sva našli v prošnji. Srečanje je bilo nadvse iskreno in prisrčno. Zaradi tega se je razsvetlevala mogočno kapiteljska cerkev in zvonik, in ko sva se poslovili, se nama ni prav nič mudilo v hotel k počitku. Svečina večera je bila po dnevnih pripekli tako vabljiva, prav tako čudoviti mir, ki je ovijal ves Kapiteljski grič. Za nama je prišel še zlatomašnik msgr. Turk: »Niso me počakali, vsi so že odšli!« In je začel razlagati zgodovino cerkve, prve v romanskem slogu in druge v gotskem, zato je notranost nekoliko poševna, a ta značilnost nič ne moti lepote božjega hrama. Zvonik ima za podlago štirioglati stolp, še iz turških časov. V poznejših stoletjih so na tem velikem štirioglatem podstavku dvignili pod nebo značilni zvonik.

Noč je bila kratka in v jutranji zori so se zamajali zvonovi kapiteljskega zvonika in naznanjali daleč naokrog, da je napočil dan, ki ga je naredil Gospod.

Ob devetih so se močneje oglasili zvonovi in sprevod se je bližal cerkvi. Prvi so prišli v cerkev farani iz Komende, od koder je doma kapiteljski prošt Jože Lap. Vsi, žene, dekleta, moški in otroci so bili oblečeni v čudovito lepe gorenjske narodne noše. Nad 60 jih je bilo. Zlato vezane avbe so vzbujale občudovanje, rožmarin in nagelj v cekanjih deklet pa je pričal o njihovi zvestobi izročilom in ljubezni do pristnega slovenstva. Za nošami je stopala duhovščina, zadnja ljubljanski metropolit dr. Alojz Suštar in zlatomašnik beograjski nadškof msgr. Alojz Turk. Zelo številni domači pevski zbor je intoniral mogočno Ti si Peter skala. Cerkev je bila vsa v cvetju in benderih, nad krasnim gotskim prezbitერიem se je dvigal napis, ki je izražal zlatomašniškovo najglobljo čustvo: »Hvalen sem Njemu, ki mi je dal moč!«

Raz kora je zadonel drugi priručni pozdrav: »Zlatomašnik, bod pozdravljeni!« Sledili so še drugi pozdravi, najprej g. prošta Jožeta Lapa, ki je izrazil svoje in vseh faranov iskreno zahvalo zlatomašniku, sinu dolenske zemlje, da se je vrnil med nje po 50 letih plodovitega duhovniškega življenja. V župniji Prečni, 4 km proč od Novega mesta, kamor je spadal njegov rojstni kraj Bršljin, je prejšnjo nedeljo imel prvo zlatomašniško slavlje, potem ko je v tej cerkvi obhajal tudi svojo prvo sveto mašo. Takoj po novi maši je odšel na daljino pot, v čisto nove kraje in med ljudi, ker se ni mogel ustavljati prošnji svetniškega škofa Gnidovca. Samo Bog mu je dal moč, da je vztrajal v nadčloveških naporih, dokler ga ni božja volja pripeljala v Beograd in ga nagradila s škofovo častjo.

Sledili so še drugi pozdravi in zahvale. Novomeščani so darovali zlatomašniku krasno mitro, simbol škofovstva.

Evangelij te nedelje je bil za zlatomašnika tako pomenljiv in zato je glavni govornik, ljubljanski metropolit dr. Alojz Suštar navezal svoj govor na božjega sejavca.

»Pred nami je sejalec 50 plodovitih let. Sejal si zlato seme božje besede. Naj ti Bog bogato povrne žrtve in nesebično ljubezen, ki si jo tako bogato razdaljal iz zakladnice svoje svečeniške gorečnosti...« Škof Suštar se je v govoru spomnil tudi vseh tistih, ki so prejšnji dan našli smrt med razbitinami vlaka in prosil

Škof zlatomašnik msgr. Turk v trenutku, ko deli sv. obhajilo

Boga milosti za umrle in tolažbe za preživele.

K sv. obhajilu je pristopila vsa cerkev in zahvalna pesem je kronala vso veličastno slavlje. Pred običajnim »ofrom« se je zlatomašnik ganjen zahvalil vsem, ki so pripomogli, da je ta krasni praznik tako lepo uspel. »Če bi se ponovno rodil in bi mi bilo dano na izbiro, bi si izbral isto pot,« je rekel. Zene v cerkvi so jokale, ko je pripovedoval o ženi Albani, ki je vse življenje molila, da bi ne umrla brez svete popotnice.

Ljubljanski škofijski kanceler je prečital papeževo pismo zlatomašniku, kjer ga imenuje svojega dragega sobrata v škofovski službi in se z njim veseli za obilne darove, ki mu jih je Bog podelil v njegovem svečeniškem življenju. »...Pregledali smo tvoje delo, skrb in ljubezen, ki te je gnala k vedno večji gorečnosti, ko si iskal, da bi bili vsi eno med brati, ko si pisal knjige in revije, apostol življenja Cerkev beograjske nadškofije. Kristus Kralj ti je dal največje dostojanstvo v tej škofiji, naj še nadalje blagoslov nate in nad vse tvoje božje ljudstvo. Janez Pavel II.«

Poslovili sva se od zlatomašnika nadškofa Turka, ko je v spodnji dvorani na kapitelju sedel med pevci, ki so mu priredili razgiban koncert slovenskih narodnih pesmi. Polglasno je prepeval z njimi in prav gotovo ga bo lepota naših pesmi spremljala in ga krepila pri nadaljnjem delu v beograjski nadškofiji. Zora P.

Kardinal Tomašek 85-letnik

Praški nadškof, kardinal František Tomašek je 30. junija dopolnil 85 let starosti. Praško nadškofijo vodi že skoraj 20 let. Za kardinala ga je imenoval papež Pavel VI. Tomašek je danes poleg še enega škofa edini, ki v enajstih škofijah na Češkoslovaškem svojo službo lahko še opravlja. Sv. oče je kardinalu poslal osebne čestitke.

OD TEDNA DO TEDNA

■ Sv. oče se je v sredo 11. julija po splošni avdienci preselil v svojo poletno rezidenco v Castelgandolfo, kjer bo ostal vse poletje. Ob nedeljah opoldne bo imel tudi v tem kraju običajna srečanja z verniki, ob sredah pa se bo v helikopterju popoldne vračal v Vatikan na splošne avdiencie. V Vatikanu so tudi potrdili vest, da bo papež 11. in 12. oktobra obiskal otoško državo Santo Domingo v Karibskem morju. Na tem otoku je 12. oktobra 1492 Kristof Kolumb prvič stopil na ameriška tla.

■ Po dolgih natezanjih je končno Pietro Longo, glavni tajnik PSDI in minister za proračun odstopil. Začasno bo vodil njegov resor ministerski predsednik Craxi. Ko bo le-ta končal preverjanje s strankami vladne koalicije, bo imenoval novega ministra, ki naj bi bil seveda iz vrst iste stranke kot Longo.

■ Dosedanega jugoslovanskega veleposlanika v Rimu Marka Kosina bo nasledil 56 letni Ante Skataretiko, doma z otoka Visa v Jadranskem morju. Od leta 1982 je podpredsednik izvršnega sveta (vlade) SR Hrvatske, predtem pa je bil župan v Splitu, še prej pa zaposlen v zveznem tajništvu za zunanje zadeve. Po izobrazbi je diplomirani ekonom.

■ Predsednik francoske republike Mitterand je po radiu in televiziji naznanil, da umika sporni Savaryjev šolski zakon, ki je bil krivičen do zasebnega šolstva in ga je tudi Cerkev odločno odklonila. Tudi je Mitterand napovedal spremembo ustave, tako da bo v bodoče v Franciji mogoče izvesti tudi ljudska glasovanja (referendume).

■ V libanonski prestolnici Bejrutu je prišlo do antilibijskega atentata. Sedem zakrkanih in oboroženih možkih je vdrla v poslopje libijskega poslatništva, nastalo dinamit in zgradbo razstrelilo. Odgovornost za atentat si je prevzela »brigada Musa Sadr«. Omenjeni Sadr je bil vodja šiitske verske skupnosti v Libanonu. Leta 1978, ko se je mudil v Libiji, pa je skrivnostno izginil. Prste pri tem naj bi imel libijski samoderžec Cudafi.

■ Levičarski sandinistični režim v Nikaragvi si pomaga tudi s tem, da ima v svoji vladi več Cerkev neposlušnih duhovnikov. Tako je zunanji minister Miguel D'Escoto iz redovne družbe Marv Knoll, minister za kulturo je trapist Ernesto Cardenal, duhovnik Edgar Parrales zastopa Nikaragvo pri Organizaciji ameriških držav, sedaj pa je še jezuit Fernando Cardenal, brat Ernesta, postal minister za vzgojo. »Vse to je dokaz, da se pri nas vero spoštuje,« je izjavil vodja sandinistov Daniel Ortega. Cerkev seveda misli drugače, saj ti duhovniki s svojo nepokorščino do predstojnikov, vnašajo zmedo v vrste vernikov. Vrhovni predstojnik jezuitskega reda p. Kolvenbach je že naročil provincialu v Nikaragvi, naj jezuita Fernanda Cardenala opozori, da je njegovo mesto v vladi nezdružljivo z njegovim poklicem in če bo vztrajal na svojem stališču, naj podvzame ukrepe, ki jih cerkveni zakonik predvideva, čeprav bi bili boleči.

ZLATA MAŠA
BEOGRAJSKEGA NADŠKOFA
MSGR. ALOJZIJA TURKA
Prečna, 8. 7. 84
Kapitelj, 15. 7. 84

Protest nigerijskih škofov

Novi vojaški režim generala Buharija v afriški državi Nigeriji se bavi z mislijo, da bi muslimansko koransko pravo postalo osnova zakonodaje v tej državi in bi veljalo za vse državljane, tudi ne-muslimane. Katoliški škofje v Nigeriji na čelu s kardinalom Dominikom Ekan-dem so se tej nameri odločno uprli ter dali posebno izjavo, v kateri zahtevajo spoštovanje človekovih pravic, svobode vesti in vere, ki bi bile z uvedbo nove zakonodaje ogrožene. Škofje opozarjajo na položaj v Sudanu, kjer je bil pred kratkim duhovnik italijanske narodnosti p. Jožef Manara zaradi »posesti alkoholnih pijač« po islamskem pravu obsojen na javno bičanje, ječo in izgon iz države. P. Manara je namreč imel pri sebi mašno vino. Razglasiti posest mašnega vina za zločin bi pomenilo »odpraviti pravico do obhajanja svete maše«, pišejo nigerijski

škofje, kajti ni sv. daritve brez vina. Dejstvo je, da se odnosi med kristjani in muslimani v številnih afriških državah zaostrojujejo. Važno vlogo igrajo pri tem bogate arabske države (predvsem Saudska Arabija in Libija); te želijo s svojim denarjem islamizirati vodilne plasti v črn-skih afriških državah.

Nesmiselna vojna v Perzijskem zalivu

Posebna komisija iranskega parlamenta je ugotovila, da so znašali doslej stroški vojne z Irakom 163 milijard dolarjev. Računajo, da ima podobne gospodarske izgube tudi Irak, ki naj bi doslej potrošil v vojne namene 150 milijard dolarjev. Iranska vlada stavlja kot enega izmed pogojev za prenehanje »svražnosti povrnitev vojnih stroškov«.

Nova maša v Zavratcu

Ko nam je letošnja novomašna številka »Družine« kot vsako leto prinesla slike in podatke slovenskih novomašnikov, smo se tudi verni Slovenci v zamejstvu razveselili razmeroma visokega števila novomašnikov (23) za slovensko Cerkev. Vemo sicer, da je bilo to število še pred nekaj leti še več ko enkrat večje, vendar smo veseli tudi tega števila in se imamo lahko za srečne, zlasti če se primerjamo z drugimi narodi na potrošniškem zahodu.

Številni zamejci smo se tudi udeležili mašniškega posvečenja, ki ga je na praznik sv. apostolov Petra in Pavla v Novi Gorici podelil koprski škof — zlatomašnik dr. Janez Jenko dvema redovnicama in štirim škofijskim diakonom.

Temu prazniku so potem v dveh naslednjih nedeljah sledila novomašna slavlja, 1. julija na Kapeli, na Gočah in v Hrenovcih ter 8. julija v Zavratcu in v Črničah.

Posebno lepa je bila nova maša v Zavratcu v idrijski dekaniji, kjer sta nova mašo hkrati darovala dva rojaka: Evgen Gantar iz Zavratca in Ljube Kržišnik z Viharš v soseski Medvedje brdo.

Župnija Zavratec je precej razsežna in obsega naslednje vasi oz. naselja: Zavratec, Medvedje brdo, Dole in Potok. Vasi pa niso strnjene kakor tu na Primorskem, marveč so domačije navadno precej oddaljene druga od druge; tudi pot do cerkve je dolga in naporna zlasti pozimi, ko zapade mnogo snega in nastanejo ob burji veliki zameti. Župnija ima sedaj nekaj več kot štiristo prebivalcev.

Ze na začetku fare so stali mogočni mlaji, posebno pa je bilo pri cerkvi in ob domovih novomašnikov: vsi prav domiselno postavljeni in ckusno okrašeni z venci in napisi. Ker sta obe cerkvi v župniji za tako izredno slovesnost: dvojno novo mašo odločno premajhni (v cerkvi ne bi bilo zadosti prostora niti za svate), so se farani odločili, da postavijo ob pokopališču pod cerkvijo oder s streho, kjer je bil prostor za oltar, novomašnika in starše, duhovnike in pevce, verno ljudstvo pa je bilo na travniku pred odrom, kjer je pobožno sledilo obredu do konca.

Pod oltarjem je pozdravil novomašnika član župnijskega sveta, nato pa sta sestri podarili bratoma novomašni križ, pri čemer velja pripomniti, da je križ za novomašnika Evgena delo domačega umetnika-samouka Lojzeta Kogovška. Domačini so sodelovali z branjem pri maši in s tem, da so prinesli k oltarju domačega kruha in vino. Za uvod k raznim delom so spregovorili: brat novomašnika Lojzeta Janez — župnik v Čepovanu, rojak Ivan Albreht — župnik v Ajdovščini, domači župnik in drugi bivši dušni pastirji v Zavratcu.

Novomašni govor pa je imel župnik iz Doberdoba, ki je bil tudi več let župnik v Zavratcu. Čestital je vsemu farnemu občestvu za izredno slavlje: dve novi maši na en dan in ker je v 14 letih dalo Cerkvi štiri duhovnike. Posebej pa je poudaril, kako je k novi maši odločilno pripomogla najprej družina potem pa vsa župnija, ker poklicni poženejo in rastejo le v krščanskih župnijah in v živih župnijskih občestvih. V zvezi s tem je govoril tudi naglasil, kako pomembno je bilo za rast poklicev delo rajnega župnika Ivana Miklavčiča, ki je bil 34 let župnik dušni pastir, voditelj, učitelj in oče. Pri tem je spomnil na besede, ki jih je zapisal F. S. Finžgar: »Ko sem kot študent prepotoval naše kraje, tudi Primorsko in Koroško, sem spoznal, kako to ljudstvo

želi, da bi imelo med seboj izobražene ljudi, ki ga imajo zares in nesebično radi... Vse to me je vlekel, da bi kdaj živel med njimi, jih ljubil in jim koristil. Za tako delovanje se mi je zdel duhovniški poklic kot nalašč.«

Da so še te besede med slovenskim ljudstvom tudi dandanes zmeraj aktualne, je pokazala ogromna množica vernikov (do dva tisoč) in med njimi zlasti veliko mladih, ki so prišli na novo mašo od vseh strani.

Spodbudno je bilo videti, kako so vsi sodelovali pri sv. maši s skupno, glasno molitvijo in petjem, kadar je bilo na vrsti ljudsko petje, posebno ob zahvalni pesmi na koncu slovesnosti. Najlepši prizor pa je bil gotovo velika udeležba navzočih pri sv. obhajilu, ki so ga poleg novomašnikov delili še štirje duhovniki.

Da je slovesnost tako lepo uspešna, pa je bilo odločilno tudi prelepo poletno vreme kot ga letos do zdaj še skoraj ni bilo.

S TRŽAŠKEGA

Počitniška kolonija SLOKAD v Dragi

Lepo število otrok je 2. julija prihitelo s starši v prijetni počitniški dom v Dragi. Mnogi starši so sami bili kot otroci v tej koloniji, saj jo ima Slokad že 20 let. Starši so jih izročili dobremu vodstvu, prepričani, da bo v zanesljivih rokah. In tako je tudi res. V nedeljo 15. julija so spet prišli starši v kolonijo na obisk svojih otrok. Povsem razumljivo je, da se ob takih priložnostih tudi točijo sladke ali grenke solze: otrok je navezan na starše in hoče noče čuti pomanjkanje bližine matere in očeta.

Otroci so veselo pripovedovali, kaj vse so že doživeli v koloniji: z največjim veseljem govorijo o kopanju pri Suhem Rtiču naprej od Milj. Kar petkrat so se tam kopali ob lepem vremenu. Vsak dan hodijo na sprehode tja do Jezera, v Botač do Matere božje na Pečah in do Glinščice. Veseli so vsakdanjega sprehoda v gozdič, kjer so si razne skupine uredile med borovci svoja poletna »bivališča«. Imeli so že odlične obiske: inž. Jevnikar in dr. Simunič sta jim prikazala dva filma o potovanju po Ameriki in po Nepalu. Radi gledajo zabavne filme kot »Pet norcev gre v vojno«. Obljubljeno jim je bilo še marsikaj drugega: izlet v Lignano in seveda kopanje istočasno, pa tudi ogled raznih krajev kot Štivan pri Devinu.

Starši so v koloniji slišali tudi veselo sporočilo, da bo prihodnjo nedeljo 22. julija, zaključna prireditev. Pokazali bodo, kaj vse se lahko otroci naučijo v tako kratkem času od dobrih vzgojiteljicah. Zvedeli so, da bodo otroke lahko odpeljali domov 25. julija zvečer ali 26. julija jutraj.

Obisk staršev je olesnjal in razveselil nastop tržaškega čarodeja Ivana Valetiča, ki pogostoma nastopa pri naši mladini. Otroci in starši niso in niso nehali s ploskanjem spretnemu možu, ki jih je imenitno zabaval dobre pol ure. Tako so starši odhajali zadovoljni in otroci — razen par izjem — niso jokali ob odhodu.

Druga izmena kolonije v Dragi prične 27. julija. Če želi kak otrok priti v to drugo izmeno, ima še čas. Dobrodelno društvo Slokad sprejme rado tudi kako dobro mamico ali mladenko, ki bi bila pripravljena pomagati v koloniji! Naj kar telefonira na št. 226117.

Letošnje skupno tržaško romanje

Vršilo se je od ponedeljka 2. do petka 6. julija. Glavni cilj romanja je bila božja pot v Marijinem Celju (Mariazell), vendar smo obiskali tudi Dunaj.

Tja in nazaj smo potovali skozi Slovenijo. Prvi dan smo dospeli v Maribor opoldne. Zbrali smo se v stolnici, kjer nas je že čakal dr. Stanko Janežič, ki je sedaj rektor mariborskega bogoslovja. Vabil je somaševanje, nas toplo pozdravil in govoril o svetniškem škofu Antonu Martinu Slomšku, ki počiva v grobnici za glavnim oltarjem stolnice. Kosilo smo imeli v hotelu »Orel«.

NA DUNAJU

Popoldne smo nadaljevali pot. K sreči na meji pri Sentilju ni bilo posebnega prometa. Precej hitro smo šli naprej. Do Dunaja je že delno končana avtocesta. Pozno zvečer smo prišli na cilj. Na Dunaju smo stanovali v dveh modernih hotelih »Aquila« in »Academia«. To sta dejansko dva devetnadstropna domova za univerzitetne študente. Večina sob je dvoposteljnih. Postrežba je bila dobra. K počitku smo šli, ko je bila ura že enajst.

V torek zjutraj smo imeli zajtrk po sedmi uri in tako vedno vse dni potovanja. Z avtobusi smo se potem odpeljali k maši v Votivkirche. To je velika gotška cerkev, ki ima dva 99 m visoka zvonika. Zgraditi jo je dal cesar Franc Jožef v zahvalo, ker ni postal žrtev atentata. Zato se imenuje Votivkirche; slovensko bi rekli cerkev zaobljube. Somaševanje je vodil in pri maši govoril g. Jože Kunčič.

Po maši smo šli v središče Dunaja. Spremljala sta nas dva študenta, ki na Dunaju obiskujeta univerzo. Veličastna je občinska palača in v njeni bližini avstrijski parlament. Med palačama dveh muzejev je kip cesarice Marije Terezije, zato se tudi trg imenuje po njej. Nasproti je cesarski dvor Hofburg. Ogledali smo si ga samo od zunaj.

Po kosilu smo se z avtobusi odpeljali na ogled opatije v mestu Klosterneuburg, pa smo ostali razočarani, ker tega nismo mogli storiti. V tem samostanu je živel menih Pius Parsch, ki je odločno vplival na spremembe v bogoslužju. Nato smo se povzpeli na hrib Kahlenberg, odkoder je krasen pogled na Dunaj. Kahlenberg je znamenit zato, ker je od tu poljski kralj Jan Sobieski 12. septembra 1683 napadel Turke, ki so že več mesecev oblegali Dunaj in jih odločno premagal. Lani so bile spominke slovesnosti na to zmago. Na Dunaj je prišel sam sv. oče in prav 12. septembra obiskal Kahlenberg.

Pod Kahlenbergom so vinogradi s kramjem Grinzing. Ob poti je veliko kmečkih gostiln, v katerih dobro postrežejo s hrano in pijačo. Poskrbljeno je tudi za veselo glasbo. V eni takih gostiln smo imeli večerjo in se potem precej pozno vrnili v hotel.

V sredo smo imeli mašo v stolnici sv. Stefana. Somaševanje je vodil in pridigal dr. Lojze Škerl. Po maši smo si ogledali stolnico, ki je zares mogočna. Zanimivo je, da je bil prvi dunajski škof ravno Slovenec Slatkonja. V cerkvi ima spomenik.

Sledil je obisk grobnice habsburške cesarske rodbine, ki je v kripti kapucinske cerkve. V kripti je 144 bronastih krst. Tu so položili k zadnjemu počitku 12 cesarjev in 15 cesaric. Mogočen je sarkofag Marije Terezije. Pred njim je krsta njegove sime cesarja Jožefa. Obiskovalci se radi ustavljajo pred krsto cesarja Franca Jožefa, njegove nesrečne žene Elizabete in prestolonaslednika Rudolfa. Kripta kliče v spomin izrek, da tako mine slava tega sveta.

Popoldne smo se odpeljali v Schönbrunn, kjer je bila poletna rezidenca avstrijskih cesarjev. Kraj si je prva izbrala cesarica Marija Terezija. V stavbi je menda 1.400 prostorov. Ogledali smo si del soban, ki so zares lepe. Pred palačo so skrbno negovani vrtovi.

Od tam smo se pomaknili k visokemu televizijskemu stolpu ob Donavi (Donauturm). Del naše skupine se je tudi povzpel z dvigalom 170 m visoko, kjer je vrteča se restavracija. Ker je bilo megleno, ni bilo posebnega razgleda.

V Praterju nas je nato čakala večerja. Ugotovili smo, da nam strežejo ljudje z jugoslovanskega juga. Razpoloženje je bilo izredno veselo. Prater je dejansko ljudsko zabavišče. Posebno privlačno je 54 m visoko kolo s kabinami. Seveda smo morali poskusiti tudi to vožnjo.

MARIJINO CELJE

V četrtek smo imeli dopoldne prosto. Razkropili smo se po mestu, si ogledovali trgovine in ugotovili, da cene niso ravno nizke. Marsikdo je vendar kaj kupil.

Po kosilu smo zapustili Dunaj in se odpeljali proti Mariazell, ki je oddaljeno približno 130 km. Cesta se vije sprva med skrbno obdelanimi polji, potem pa zavije med gore. Marijino Celje leži 900 m visoko. Dobili smo sobe in potem večerjali. Po večerji ob 19.30 smo imeli še sv. mašo. Somaševanje je vodil g. Stanko Zorko. Kmalu nato smo šli k počitku.

Tako je prišel zadnji dan naše romarske poti. Mašo smo imeli ob 8. uri. Somaševanje je vodil dr. Lojze Škerl. V govoru je nanizal naše domače probleme in vabil k medsebojni povezanosti in pomoči ter k zaupanju v božjo Previdnost.

Od maja do oktobra je v Marijinem Celju slovenski benediktinec, ki drugače živi v Mariboru. Sedaj je na razpolago romarjem slovanskih jezikov. Obvlada celo ruščino. Po maši je razložil zgodovino in pomen cerkve.

Lani 13. septembra je bil tu na obisku sv. oče Janez Pavel II. in še vse spominja na njegov obisk. V baziliki je grob madžarskega kardinala Mindszentyja. Stevilne sveče pričalo, da ga obiskujejo madžarski romarji iz domovine in drugod po svetu. Marijino Celje je zelo obiskana božja pot.

PROTI DOMU

Po kosilu smo zapustili Marijino Celje in za slovo zapeli »Vse prepeva«. Vožnja je potekala mirno. Nekaj več časa smo se morali ustaviti na meji. Večerjo smo imeli v restavraciji v Tepanjah pri Mariboru. V Trst smo prišli malo pred polnočjo.

Ali je romanje-potovanje uspelo? Upam si reči, da. Seveda so bila razna presenečenja, ki jih ni mogoče predvideti. Na Trojanah je začel odpovedovati en avtobus. Šofer je poklical Trst in izprosil za drugega, ki naj bi nas dohitel v Mariboru. Tako se je tudi zgodilo. Seveda smo na ta račun izgubili nekaj časa. Avstrija nas je sprejela z dežjem. Vsak dan je deževal vsaj trikrat razen zadnji dan. Na Dunaju je bilo hladno, v Marijinem Celju pa naravnost mraz.

Romanje je organiziral odbor tržaške Duhovske zveze, glavno skrb pa je imel njen predsednik g. Jože Kunčič, ki zares zasluži našo zahvalo. Bivanje na Dunaju mu je pomagal organizirati rektor Korotana g. Tomažič. Tudi njemu hvala.

Čas množičnih romanj, ko nas je šlo na pot po 500 ali celo 700, je seveda minil. Letošnjega romanja se je udeležilo 108 ljudi, med njimi je bila celo skupina deset otrok. Manjše skupine pa imajo prednost, da se lažje premikajo in s lepo med seboj spoznajo.

S. Z.

19. STUDIJSKI DNEVI

DRAGA '84

park Finžgarjevega doma - Opčine

Petek 31. avgusta: ob 17.00 predstavitev sodelujočih;
ob 17.30 **Ključna vprašanja slovenstva v očeh zamejske generacije** (diskusija o rezultatih ankete).

Sobota 1. septembra: ob 16.00 slovesno odprtje, nato predavanje **Vprašalna pola sodobnega slovenstva**.

Nedelja 2. septembra: ob 10.30 predavanje **Med vero in nevero;**
ob 16.00 predavanje **Kje, domovina si?** (Po vsakem predavanju diskusija).
Nedeljska služba božja bo ob 9. uri v parku na prostem.

Posebej opozarjamo, da bodo študijski dnevi vse tri dni potekali v parku Finžgarjevega doma na Opčinah!

V tem Domu duhovnih vaj nad Trstom bodo v dneh od 10. do 12. avgusta duhovne vaje za žene in starejša dekleta. Prijavit se je treba po telefonu (040) 220332

tržaške novice

Praznovanje na Vejni

Leto za letom se na Ciril-Metodovo nedeljo zbiramo tržaški Slovenci na Vejni. Na god sv. bratov, 5. julija, so se ob njunem oltarju (mozaik T. Kralja) zbrali ožji člani ACM k sv. maši. Širša slovesnost pa sledi naslednjo nedeljo. Letos je to bilo 8. t. m.

Vsakokrat je vsebina tega praznovanja bogata in pomembna. Predvsem ekumenska: da se spomnimo »pravirov našega slovenskega katolištva« in počastimo dostojanstvo onih, ki so nam to sporočilo prvi oznanjali. Naš hvaležen spomin je ta dan še posebej romal do stolnice v Kopru, kjer se je vršila jubilejna slovesnost zlate maše škofa Jenka. Po njegovi zaslugi delujeta med nami dva duhovnika iz njegove škofije.

In končno nas še vedno izziva naša stara bolečina, da v kekih novega mašnika položimo naše skupne prošnje, da bi vzbrstela med nami mladika, ki bi nadaljevala Ciril-Metodovo poslanstvo in okrepila naše duhovske vrste.

Letošnji novomašnik iz Goč, Stanko Fajdiga, se je odzval vabilu, da ponovi ob tej slovesnosti pri nas svojo novo mašo. Z njim sta somaševala srebrnomašnik g. Stanta, misijonar, ki je iz Madagaskarja prišel domov na oddih ter srebrnomašnik g. Prelec, župnik iz Vrem. Prisostvovalo je tudi nekaj naših domačih duhovnikov.

Ce je ta prireditev priložnost, da se Bogu javno zahvalimo za duhovnike, nas pa z druge strani zasenči vprašanje, kaj je z našim krščanstvom, da si še nismo izmogli slavljenca, ki bi zrasel na naših tleh? Je upravičena bojazen, da smo se morda uvrstili v množico tistih tradicionalnih kristjanov, ki se jim duhovno vesolje ne zna povzpeti prek osebnih neposrednih koristi in želja?

Prejeli smo prvine duha, da jih izpopolnjujemo. Sv. Ciril in Metod, škofa Slomšek in Baraga, Leopold Mandič in drugi naši slovenski preroki so nam zapustili pravo duhovno enciklopedijo na temeljih evangelija. Po njih nam je Bog spregovoril in po njih nas še vedno kliče k zrelejšemu, bolj odgovornemu krščanstvu. Brez te zavzetosti bomo še naprej nemočno stali pred zevajočo praznino, ki je noben kompjuter ne bo mogel zapolniti.

In vendar, iz lepih misli, ki so jih mladi predstavniki naslovili novomašniku in obema srebrnomašnikoma, smo razbrali veliko čustvene globine in smisel za prave ideale. Zaupajmo! Prerok Elija je sedemkrat poslal svojega služabnika na ogled neba, kdaj se bo pojavil tako zaželen oblakček z dežjem. Ponižno bomo še naprej vztrajali v molitvi, čeprav bi preizkušnja morala trajati sedemkrat sedem let. Iz skrivnostnega območja duhovnosti bo Gospod nakoč tudi za nas poklical tistega, ki bo pristihnil glasno: »Hodi za menoj!«

Slikoviti mladostni prispevek narodnih noš in skavtinj je lepo uokvirilo sveto dogajanje na oltarju. Pevskemu zboru pa hvala za mogočno »Hvalnico vesolja« in sploh za lepo petje. Je kdo, ki bi mogel opisati naše občutke, ko zadonijo note »Novomašnik bod' pozdravljen«?

Zbor pevcev in duhovniki-gostje so bili povabljeni na bratsko »agape«, ki se je zaključila z večernim koncertom ob mizi. Hvala Bogu, za vse lepo, ki smo ga to nedeljo doživeli!

F. V.

Matura na slovenskih višjih srednjih šolah v Trstu

Licej »F. Prešeren«: Kristina Guštin (46/60), Martina Legiša (54), Fabio Malalan (50), Pavla Mojca Mljach (39), Marijanka Rebula (48), Peter Stare (42), Tanja Stare (45), Tatjana Zaccaria (48) in Ingrid Zorn (43). Nihče ni bil odklonjen.

Sola za otroške vzgojiteljice na učiteljski »A. M. Slomšek«: Martina Bubola (7,08), Morena Foraus (8,33), Tanja Gombač (7,00), Marijana Granduc (7,66), Daria Gruden (7,91), Dorian Jurinčič (6,66), Sandra Stopper (7,16) in Monika Tomšic. Odklonjena ni bila nobena dijakinja.

Poklicni zavod za industrijo in obrt »Jožef Stefan«: a) za tehnike električne in elektronske industrije: Luciano Battisti (36 na 60), Claudio Cobal (36), Giovanni Fabian (36), Nicola Grgic Filipovic (45), Davide Furlan (36), Mitja Jankovic (36), Teo Kralj (54), Stojan Parovel (40), Walter Skerk (45), Boris Skerk (44) in Ivo Tul (40). Ena dijakinja ni izdelala. b) za tehnike kemijske industrije: Luciana Matitti (38), Silvana Sancin (40) in Vesna Smotlak (36). Ena dijakinja ni izdelala.

Notranji minister v Trstu

Potem ko je notranji minister Scalfaro obiskal že skoro vse dežele, je pretekli ponedeljek 16. julija prišla na vrsto tudi dežela Furlanija-Juljska krajina. Spremljal ga je podtajnik Ciuffi in načelnik policije Porpora. Srečanje s predstavniki naše dežele je poteklo na sedežu tržaške Trgovinske zbornice. Osrednja ugotovitev je bila, da je stanje na področju javnega reda in varnosti v primerjavi z drugimi zadovoljivo, čeprav ne manjka problemov kot so gospodarska kriza in mladinska brezposelnost, kar bi utegnilo, če se ne bo ustrezno ukrepalo imeti negativne posledice v družbeni sestavi.

V poročilu, ki ga je prebral načelnik policije Porpora, je med drugim rečeno, da »tvorijo Furlanijo-Juljsko krajino delovni in mirni ljudje, ki ne povzročajo posebnih skrbi na področju javnega reda in varnosti.« Hudih kaznivih dejanj je malo: lani je bilo 8 umorov in 39 ropov, ni primerov ugrabitev ali izsiljevanja, tudi ni zanaenkrat opaziti sledov o mafijski ali drugi podobni zločinski mreži. Ugotovljenih uževalcev mamil je 2464, kar postavlja našo deželo nekam na sredo lestvice. Mamila so lani terjala dve smrtni žrtvi, toliko kolikor letos v prvih petih mesecih. V trgovanju z mamili ima Trst, zaradi svoje zemljepisne lege posebno vlogo in je pravi terminal za mamila, ki prihajajo v Italijo po »balkanski poti«. Zaradi razpečevanja mamil so organi javne varnosti prijavili lani 415 oseb, 192 pa letos. Na splošno je bilo vseh prijavljenih oseb lani 7.451, od katerih 1.969 tudi aretiranih, letos pa je bilo za zapani 782, prijavljenih pa 3.129.

Prevratniška dejavnost po mnenju Porpore ni zaskrbljujoča. Sicer sledijo nekaterim brigadistom, ki so bili izpuščeni na svobodo, pacifistom, ki se sučejo okrog vojaških objektov v deželi in dejavnosti skupine Autonomia operaia. Za desničarsko prevratniško dejavnost ugotavlja, da »je danes brez napadalnosti. Nekatera trenja, ki so jih ustvarili skrajneži med tržaškim prebivalstvom in slovensko manjšino, je nevtaliziralo odločno zadržanje policije«, piše še v poročilu.

Minister Scalfaro se je v svojem posegu dotaknil vseh nakazanih problemov, čeprav je opozoril, da jih ni prišel reševati, ampak se z njimi predvsem seznaniti. Del svojih izvajanj je minister posvetil tudi odnosom med Italijo in Jugoslavijo ter slovenske manjšine v Italiji.

»Mislim,« je dejal, »da je v interesu vseh, da imamo z Jugoslavijo čimbolj človeške odnose, odnose tesnega sodelovanja, v tem smislu je zelo pomemben dejavnik manjšina. Zaščita manjšine je znak demokracije in kulture in prav iz kulturnega vidika ima manjšina pravico do svojega jezika, zgodovine in tradicij. Jasno pa je, da če mislim na slovenske šole, moram misliti tudi na šole večine. Le-ta nima več pravic, ampak tiste, ki pripadajo vsakemu človeku in morajo biti torej enake za vse.« O odnosih med večino in manjšino je minister spregovoril tudi na srečanju s časnikarji. Odločno je poudaril, da ima vlada vso politično voljo, da pozitivno reši vprašanja naše skupnosti.

Praznovanje farne zavetnice

SV. MARIJE MAGDALENE
v BAZOVICI

v nedeljo 22. julija

- sv. maša ob 10.30
- veselo srečanje na igrišču Slomškovega doma ob 20. uri: KONCERT SALEZIJSKE GODBE (40 godcev); med odmori bo zabaval CARODEJ IVO VALETIC

Poskrbljeno bo tudi za žejnel

V primeru slabega vremena bo vesela prireditve v kinodvorani

Dolina

Škofov obisk slovenskih šol v dolinskem območju. V okviru župnijskih vizitacij je tržaški škof Bellomi v spremstvu škofovega vikarja dr. L. Škerla obiskal najprej osnovno šolo, kjer so ga čakali naši učenci (40 jih je bilo). Občuteno so zapeli nekaj pesmi pod vodstvom prof. glasbe Vihre. Sledil je pozdrav g. škofa in razgovor z učenci. Vsakdo je lahko opazil, kako se zna naš škof približati otrokom, ki so postavili precej vprašanj, na katera je nadpastir odgovarjal kot ljubeči oče. Učenci so mu izročili v spomin lesen krožnik, okrašen z narodnimi motivi.

Sledil je obisk vrta, kjer so malčki v obeh jezikih (2 Italijana) pozdravili svojega škofa. Pesmi in prizorčki so bili pod vodstvom učiteljic pristrčno izvajani, kakor znajo le otroci.

Nato je g. škof prišel v srednjo šolo »S. Gregorčič«. Sprejeli sta ga dve dekletki v narodnih nošah. V dvorani je dijakinja povedala zgodovino šole, nekateri so učenci peli in recitali, da jih je bilo veselje poslušati. Msgr. Bellomi jim je priporočil pridnost in poštenost.

Pri zakuski se je srečal s profesorji, ki so mu zastavili razna vprašanja, ki zadevajo našo manjšino. G. škof je nanje jasno in prepričljivo odgovarjal. Hvaležni smo učiteljicam, profesorjem in ravateljema, da so tako skrbno pripravili in izvedli spored ob uspelem obisku.

Prvo sv. obhajilo. Bilo je 20. maja. Udeležilo se ga je 9 otrok (3 iz Prebena in eden z Mačkolj). Lepo je gledati naše malčke, ki prvič pristopijo k božji mizi. Pri slovesnosti je bil otroški zbor, prvoobhajanci so pa četli berili in izrekli prošnje. Cerkev je bila po zaslugi s. Pavla okusno in bogato okrošena.

Praznovanje zavetnika sv. Urha 4. jul. Kakor je že navada, smo ta dan imeli slovesno mašo, ki se je udeležilo veliko ljudi, čeprav je bil delavnik. Cerkev je bila lepo ozaljšana. Sledil je koncert domačih godbe na pihala. Celu uro je na dvorišču Mladinskega doma izvajala lepe in zahtevne komade. Vsi smo godecem hvaliležni za požrtvovalnost. Zakuska, ki so je bili nato deležni, je bila samo skromna oddolžitev za prijetni večer. Za to gre zahvala našim ženam z redovnicami na čelu ter našemu Zorkotu, predsedniku Mladinskega doma. Med pogovorom in skupnim petjem narodnih in domačih pesmi smo se zabavali do pozne ure. Lepo je bivati z brati: to smo okusili tudi to pot in si želimo še takih večerov.

Izgon desetih duhovnikov

V Nikaragvi razkriva levičarski sandinistični režim vedno bolj svoj pravi obraz. Tako se je prejšnji teden žalostno proslavil z izgonom desetih duhovnikov, ki so bili dejavni na območju nadškofije Managua. Od teh desetih duhovnikov so štirje Španci, dva Italijana, dva iz Kostarike, po eden pa iz Paname in Kanade.

Začelo se je tako, da je režim dal zapreti duhovnika Luisa Amado Peña pod obtožbo, da se je pečal s protirevolucionarno dejavnostjo in podpiral protisandinistične upornike. Njegovi duhovniški soratje so v njegovo podporo izvedli protestni pohod po ulicah nikaragovske prestolnice, ki se ga je udeležil tudi sam nadškof Miguel Obando y Bravo. Oblasti so tega komaj čakale, saj so nekaj ur nato že izdale nalog za izgon omenjenih desetih duhovnikov.

Nadškof je dejanje odločno obsodil in dejal: »Sandinistični režim hoče izločiti Cerkev z odstranjevanjem duhovnikov, ki so zvesti papežu in cerkvenemu načelstvu. Nahajamo se v prisotnosti marksističnega-leninističnega režima, ki se ne more sprizajziti z neodvisnostjo Cerkve.«

Tudi sv. oče je ta izgon označil kot »težak in boleč dogodek«. Ob splošni avdienci v sredo 11. julija je pozval navzoče vernike, naj molijo za Nikarago ob težki izgubi, ki je prizadela škofijo Managua, katera že tako trpi na pomankanju duhovnikov. »Prosim Gospoda, da razsvetli odgovorne, da prekličejo svoj odlok, ki je očitno škodljiv za tamkajšnjo Cerkev in ljudstvo.«

goriške novice

Koroški teden med Slovenci v Italiji

Lansko leto so Korošci priredili »Primorski teden«, ko so tam gostovale razne kulturne skupine z Goriškega in Tržaškega ter Slovenske Benečije. Letos bomo v zameno imeli »Koroški teden« v deželi Furlaniji-Juljski krajini. Tako je bilo sklenjeno na skupni seji ZSKP in SP.

Koroški teden bo zajel celotni slovenski prostor v naši deželi od Kanalske doline do Milj in se bo vršil od sobote 13. do nedelje 21. oktobra. V tistem tednu bodo na raznih krajih nastopile različne kulturne skupine s Koroškega: pevski zbori, dramske skupine, lutkarji, vižarji, instrumentalni ansambli, srečanja ob okrogli mizi.

Natančnejši spored bo pravočasno objavljen.

Skupno gorisko-tržaško romanje v Lurd

Lurd ostaja privlačen, čeprav se ga ponovno obišče. Če bi se vprašali, zakaj, bi morda lahko rekli: ker se v njem vsi, naj pripadajo kateremu koli narodu, jeziku in rasi, čutijo bratje in sestre med seboj; nadalje: ker v njem premorejo najdejo luč vere, drugi si jo okrepijo, tretji se vračajo močnejši v prenašanju križa, ki jim je bil naložen. V Lurdu se nadalje v zakramentu sprave udeleženci vračajo k Bogu. V evharistični in marijanski procesiji popoldne in zvečer izpovedujejo vero v evharistično skrivnost in Marijino božje materinstvo.

Vsako leto poskrbijo za romanje v Lurd tudi škofijska združenja UNITALSI. Glavni namen teh združenj je omogočiti bolnikom obisk tega kraja milosti. Pridružijo se jim duhovniki, bolničarji, svojci in mladi prostovoljci pa še številni zdravi. Potujejo v znanem »vijoličastem« vlakcu.

Tudi goriški in tržaški UNITALSI storita to enkrat na leto. Letos je bilo to romanje istočasno: v tednu med 1. in 8. julijem. Vodila sta ga goriški nadškof P. Bommarco in tržaški msgr. Bellomi. Goriški vlak je štel 533 udeležencev, tržaški nekaj nad 500.

Vse pobožnosti so bile skupne: maše, procesije, križev pot. Goriški nadškof je zlasti priporočil zadovo obnovitve dijaškega semenišča in molitev za duhovne poklice. Zelo mogočna je bila koncelebrirana maša v podzemski baziliki sv. Pija X. Predsedoval ji je nadškof iz Marseille kardinal Etchegaray. Ob njem je bilo 25 škofov, 600 duhovnikov in 30.000 vernikov, ki so se zbrali z vseh celin. Tu se nihče ni čutil manjvrednega, saj se je molilo v raznih jezikih, kot je to tudi pri večerni procesiji s svečami. Tedaj je tudi slovenska zdravamarija prišla do izraza. Kot že tolikokrat je bila molilka Marija Rutar. Ostale skupne gorisko-tržaške maše so bile enkrat pri votlini Marijinih prikazovanj, enkrat v baziliki sv. rožnega venca, dvakrat na travniku pred votlino onstran reke Gave.

V obeh skupinah so bili tudi slovenski romarji. Zal pa niso imeli svojega duhovnika, da bi jih povezoval. V prihodnje naj bi se vsakič, ko se tako romanje organizira, tudi mislilo na to. Seveda bi morale dati roko tudi naše organizacije, verske, kulturne, vzgojne, skavti in skavtinja. Kar nas je pa bilo, smo hvalili Bogu in Mariji za lursko doživetje. Obogatili smo se z zavestjo, da se v Lurd spleta iti in se spot vrniti. - Udeleženka

Bralci pišejo

Ali smo še res marsičemu nedorasli?

Na Goriškem se je 23. junija vršil 1. avtomobilski rally (zakaj ne dirka?) po gričih okrog Gorice. Njegova posebnost je bila, da se je začel o mraku in končal proti jutru, povzročil mnogo hrupa in vzbudil zlasti pri prebivalcih goste naselejenih krajev veliko negotovost. Sad tega negotovanja je bilo tudi odprto pismo z več podpisi, objavljeno v »Primorskem dnevniku« 28. junija letos.

Temu je 13. julija v istem časniku sledilo pismo prav obratne vsebine, ki ga je podpisal Danilo Stekar. Ne bom omenjal športnih vidikov tega dopisa, ker me osebno noben šport ne privlači, želim pa bi se ustaviti pri trditvi, ki se tiče naše slovenske skupnosti in s katero se ne strinjam.

Dopisnik pravi namreč med drugim, da »hrup, ki naj bi motil nočni počitek, vendarle ni uspel "predramiti" večine slovenskih vaščanov, saj je bila njihova prisotnost silno omejena. Povsem odvečno je obenem modrovati, da bi se moral večinski narod pobliže soočiti z našo stvarnostjo, pa še marsikdo njegovih predstavnikov ne ve, da so določene vasi sploh slovenske in mu sami kratimo še to, da si skromno možnost, da se o tem mimogrede morda osebno preprča.« Pismo se končuje s svojevrstnim modrovanjem, ko pravi, da ima tudi športna prireditelja mimo ožjega tekmovanja še drug pomen (da tu še gre, op. pisca), končuje pa: »Očitno pa smo (beri Slovenci) sami marsičemu nedorasli.«

Zame je tako iznanašanje o naši nedoraslosti miho rečeno neutemeljeno. Vprašujem pisca, v čem Slovenci kratimo večinskemu narodu možnost, da se pobliže spozna oz. sočaja z našo stvarnostjo ali pa da odkrije, katere vasi so sploh slovenske. Čas bi že bil, da večinski narod spozna Slovenec, saj tu živimo že stoletja. Seveda mu bo to postalo vedno težje, če bo po vaseh prišla zlasti na kulturnem področju v veljavo neka nepotrebna dvojezičnost, ki jemlje Italijanom še tisto zadnjo možnost, ki obstaja, da se prepričajo o pristnih slovenskih krajih.

Misliti tudi, da bi se predstavniki večinskega naroda, berli političnih strank in drugih njihovih organizacij sami morali zanimati za kraje, v katerih neposredno prebivajo. Da vedo, kje živimo, dokazuje pogostne volitve, ko se italijanske stranke vneto pulijo za naše glasove.

Nadalje: na slovensko prisotnost neprestano opozarjajo vaški prazniki, ki jih prirejajo naša kulturna prosvetna društva. Nanje tudi italijanskega občana o pozarjajo dvojezični lepaki na vsakem vogalu. Na nas opozarjajo pogostne okrogle mize, razprave na občinski, pokrajinski, deželni ravni, zadnje čase tudi v Benečiji. Vso deželo je razgibala naša zahteva po globalni zaščiti, ki se v Rimu zagonetno zavlačuje in preklada z enega datuma na drugega. Da ne omenjam dela Enote slovenske delegacije, ki večinski narod iz dneva v dan z našo problematiko sooča.

Res se sprašujem, ali naj bi prav neka avtomobilska dirka, pri kateri smo Slovenci »omejeno« sodelovali pomenila za nas neko nedoraslost. Raje recimo, da smo že sili obljub.

Remo Devetak

Slovenci na 68. shodu nemških katoličanov

Zaključil se je v nedeljo 8. julija na olimpijskem stadionu v Münchnu. Udeležencev je bilo nad sto tisoč. Na vrhu tribuna na južni strani so bili kot gostje tudi povabljeni iz Slovenije (člani in predstavniki župnijskih pastoralnih svetov).

Vseh prirediteljev, ki so se pričele 4. julija, je bilo okrog tisoč; povprečno jih je vsak dan obiskalo 120 do 130 tisoč ljudi, večina mladih. Organizatorji shoda nameravajo denar, ki so ga ljudje darovali pri osrednji nabirki v nedeljo med sklepno mašo porabiti za gradnjo posebnega središča v pomoč ženam v stiski pred rojstvom in po rojstvu otroka.

Pobudo za povabilo slovenskih gostov je dal p. Franz Hapek iz redovne družbe Srca Jezusovega, ki se je lani udeležil srečanja urednikov zahodnonemških verskih listov v Ljubljani ter bil prevzet nad slovensko gostoljubnostjo. V okviru gibanja »Srebrni galeb« (Silbermöwe) so do bili stanovanje pri bavarških družinah. To gibanje je na letošnji shod povabilo škofo, duhovnike in laike iz vseh koncev Evrope, da bi z njimi okrepilo prijateljstvo in razumevanje ter odprlo čut za pripadnike drugega naroda. To gibanje je tudi pripravilo »Evropske večernice« v Münchenski stolnici, pri katerih je eden od prisotnih izreklet tudi prošnjo v slovenščini. Sledilo je prijateljsko srečanje na dvorišču stare škofijske stavbe. Na njem se je zbralo 1.130 gostov iz 22 držav. Iz Jugoslavije jih je bilo kar 215, med njimi kardinal Kuharič.

V petek 6. julija so se Slovenci na večer zbrali v cerkvi Sv. Duha, kjer imajo naši zdomci že 13 let nedeljsko mašo. Somaševanje je s 60 slovenskimi duhovniki vodil mariborski pomožni škof dr. Smej, ki je govoril najprej v nemščini, nato pa še v slovenščini o pravem liku

kristjana in pomembni vlogi duhovnika pri naših zdomcih.

Naši udeleženci shoda so obiskali tudi »Mali Schönstatt«, kjer so se seznanili s schönstattskim marijanskim gibanjem, se popeljali v Dachau ter poročali na bavarške Brezje, v častiljivi Altötting.

Trije bratje duhovniki

Letos ima celovška škofija tri novomašnike. To je tembolj razveseljivo, ker lani ni bilo nobenega. Še bolj razveseljivo pa je, da je eden od treh novih duhovnikov Slovenec, doma v župniji Sele pod Karavankami. In posebno je še zlasti to, da novomašnik Peter Olip ima že dva brata duhovnika. Hanzi (Ivan) je bil posvečen pred desetimi leti, Stanko pa pred dvema. Taki primeri so gotovo redki, v današnjih časih še posebej.

Šport

Mednarodni odbojarski turnir za pokal mesta Gorice

V tednu od 22. do 28. julija se bo v Gorici vršil prvi mednarodni turnir v moški odbojki za ekipe izpod 17 let, ki se ga bodo udeležile državne reprezentance iz Italije, Francije, Belgije, Nizozemske in Švedske. Turnir organizira odborništvo za šport goriške pokrajinske uprave, ki ga predstavlja dr. Mirko Spacapan za SSK, ob sodelovanju z goriško občino in mestno ustanovo za turizem. Tekme bodo v telovadnici goriškega telovadnega društva (UGG) na Battistijevem trgu.

Vsak večer bosta na sporedu po dve tekmi (ob 19. in 21. uri), medtem ko bo prvi večer, in sicer v nedeljo 22. julija ob 21. uri prijateljska tekma med selekcijama Furlaniji-Juljski krajina in Slovenije; v moštvo F-Jk bosta nastopala tudi dva atleta goriške Olympie-Terpin Lučko Batistič in Simon Terpin, selektor moštva pa bo arh. J. Čej. Naj omenimo, da bosta moštvi F-Jk in Slovenije sestavljeni iz igralcev izpod 20 let.

Zaradi pomembnosti in zanimivosti turnirja pričakujejo organizatorji velik odziv prebivalstva, ne samo tistega, ki sledi dnevnemu športnim manifestacijam, temveč tudi vseh tistih, ki so v poletnih mesecih doma. Goriška pokrajinska uprava hoče namreč postreči domačemu prebivalstvu kakovostno predstavo, ki bi jo sicer lahko uprizorili v kakem večjem letoviščarskem kraju.

Vstopnina za obe tekmi vsakega večera bo znašala 4.000 lir, na voljo pa bodo tudi abonmaji za celotno prireditev (10.000 lir za vpisane v državno odbojarsko zvezo in za mladino izpod 16 let, 15.000 lir za ostale), ki so v prodaji ali na sedežu pokrajinske uprave ali pa v prostorih Wall-Street Institute v Gorici.

OBVESTILA

Zelo važno:

Odhod iz Gorice že ob 4,30!

Vsem udeležencem potovanja v Španijo sporočamo, da bo odhod s Travnika v Gorici v soboto 28. julija že ob 4,30. To je nujno potrebno, ker odhaja ladja iz Genove ob 13. uri, mi pa moramo biti v pristanišču vsaj do 12. ure. Prosimo, da se drug drugega obvestite!

Odhod iz Gabrij ob 1,45, iz Doberdoba ob 5. uri.

Na upravi lista dobite tudi potovalsko z raznimi turističnimi napotki in prospekti. Dvigniti jo je treba da petka 27. t.m.

Zlata maša v Gabrijah. V nedeljo 22. julija bo v župnijski cerkvi v Gabrijah msgr. Anton Osekar, glavni dušni pastir slovenskih izseljencev v Argentini ponovil zlato mašo, ki jo je imel v Buenos Airesu 8. t. m. Sv. maša se prične ob 10. uri. G. zlatomašnik je sošolec letošnjih zlatomašnikov beograjskega nadškofa msgr. Turka in koprškega škofa dr. Jenka. Vabljeni vsi, ki ga poznajo, zlasti gg. duhovniki in tisti, ki so bili z njim v Argentini.

Občinska uprava Sovodnje razpisuje natečaj za eno mesto občinskega delavca. Prijave se sprejemajo do 4. avgusta 1984 do 13. ure. Prijavi se lahko vsakdo, ki izpolnjuje v tem razpisu navedene pogoje. Podrobnosti o natečaju se dobijo na sedežu občinske uprave v Sovodnjah.

V župnijski cerkvi sv. Jakoba v Trstu bo na praznik sv. apostola Jakoba st. v sredo 25. julija ob 17. uri sv. maša v slovenskem jeziku.

Skavtsko taborjenje. Volčiči in verice s Tržaškega bodo taborili od 1. avgusta do 11. avgusta v Roytah pri Logatcu.

Spored od 22. do 28. julija 1984

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Zaklad Sierra Madre«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Toč ali kabaret... 14.10 Kulturna srečanja. 15.00 Na počitnicah. 16.00 Turizem. 17.00 Klasični album. 18.00 Marija Petaros: »Danes zjutraj pri nas doma«.

Ponedeljek: 8.20 Trim za vsakogar. 9.00 Otroški kotichek. 9.40 Film. 10.10 Koncert RTV Ljubljana. 11.35 Zapiske na robu. 12.00 Ivan Tavčar: »Izza kongresa«. 13.10 Zenski zbor iz Plovdiva v Bolgariji. 14.10 Še nekaj zanimivosti z Grete. 17.10 Klasični album. 18.00 Morografija.

Torek: 8.20 Turizem. 8.45 Konjicek za vsakogar. 9.10 Zdravniški nasveti. 9.40 Niti življenja. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiske na robu. 12.00 Ivan Tavčar: »Izza kongresa«. 14.10 Jugoslovanski konzulat v Trstu. 15.00 Mladi mladim. 17.10 Klasični album. 18.00 Milan Begović: »Brez tretjega«.

Sreda: 8.20 Trim za vsakogar. 8.45 Domače živali. 9.15 Iz našega vsakdana. 9.45 Pesniki. 10.10 Koncert RAI iz Turina. 11.30 Zapiske na robu. 12.00 Ivan Tavčar: »Izza kongresa«. 13.20 Slov. oktet v Kult. domu v Trstu. 14.10 Pri Marjanci pod magdalskim gričem. 16.00 Folklor narodov Jugoslavije. 17.10 Klasični album. 18.00 »Dober večer my Lady«.

Četrtek: 8.20 Turizem. 8.45 Konjicek za vsakogar. 9.10 Zdravniški nasveti. 9.40 Črtica. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiske na robu. 12.00 T. Svetina: Ukana. 14.10 Sprehodi po tržaških predmestjih. 16.00 Natečaji slov. popevk v začetku stol. 17.10 Modest Musorgski: Soročinski sejem, opera.

Petek: 8.20 Trim za vsakogar. 8.45 Domače živali. 9.10 Po poteh kralja Ludvika II. 9.40 Slovenska poezija. 10.10 Koncert Glasbene matice v Kult. domu v Trstu. 11.30 Zapiske na robu. 12.00 T. Svetina: »Ukana«. 13.20 Zbor »Danica« iz St. Vida v Podjuni. 14.10 Sprehodi po tržaških

predmestjih. 17.10 Nabožna glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.00 Otroški kotichek. 10.10 Koncert. 11.30 I. Trinko ob 120-letnici rojstva. 12.15 Na počitnicah. 14.10 Okostnjak v omari. 16.00 Po svetu sem in tja. 17.10 Klasični album. 18.00 Toč ali kabaret...

DAROVI

Za sklad »Katol. glas«: N. N. 20.000; N. N. 100.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: P. F. 60.000 lir.

M. R.: za »Katol. glas« 5.000, za lačae po svetu 50.000 in za gobavec 100.000 lir.

Za cerkev na Repentabru: družina Bizjak v spomin 20-letnice smrti očeta Mihaela Sirk in 40-letnice treh padlih bratov Sirk 50.000 lir.

Za cerkev sv. Andreja v Trebčah: N. N. ob krstu Debole Pohlen 55.000 lir.

Za Slomškov dom v Bazovici: Marija Ražem 30.000; družina Pepi Križmančič 10.000; skupina Pija X. 10.000 lir.

Za cerkev sv. Marije Magdalene v Bazovici: Serazinovi ob smrti očeta Jožefa 150.000; sestra Elda in Stefanija Fabretto v spomin Valerije in Marcantonija Zadro 100.000; N. N. ob krstu 50.000; sin v spomin Ane Lavrenčič 50.000; Marija Ražem 20.000; N. N. 20.000; Titty Smeccchia 15.000; Marija Stefanova 10.000; Fabio Ferfoglia 10.000; Vida Mlač in Albisole-Savona 10.000; Nada Kralj 5.000; Valerija Sonkoup 5.000; Stajnerjevi 5.000; Geletti 5.000; Marija Žagar 5.000 lir.

V spomin na pok. Jožefa Merkuja darujeta Sandra in Silvo Močnik za Pastoralno središče pri Sv. Jakobu v Trstu 25.000 in za cerkev na Repentabru 15.000.

Za misijonarja Stanta: N. N., Gabrije 50.000; A. P., Gorica 30.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

SLOVENSKI HOTEL »BLED« V RIMU

Lastnik: VINKO LEVSTIK

HOTEL »BLED« - VIA S. CROCE IN GERUSALEMME, 40
00185 ROMA - RIM - TEL. 06/777102 - TELEX HBLED 620196

Banca Agricola Gorizia c.r.ag.l. Kmečka banka Gorica v.z.zo.l.

skupno z ostalimi članicami Deželnega konzorcija ljudskih bank

VAM NE NUDI SAMO DENARJA!

GORICA, KORZO VERDI 51, TEL. 84206/7 — TELEX 460412 AGRBAN

Katoliška knjigarna

- Knjige
- Šolske potrebščine
- Nabožni predmeti

GORICA
Travnik, 25
Tel. 84407